

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní JUDr. Danielou Břízovou Ratajovou, LL.M. ve věci

žalobce: M. V. narozený
bytem
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou
sídlem Západní 449, 253 01 Chýně, Hostivice

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení částky 8 149 130,81 Kč

takto:

- I. Řízení se do co částky 870 838,81 Kč s 7,75 % úrokem z prodlení ročně z částky 842 008,81 Kč od 16. 8. 2011 do zaplacení, zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 30 023,82 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 28 830 Kč od 16. 8. 2011 do 16. 12. 2013 a s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 30 023,82 Kč od 16. 8. 2011 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

- III. Žaloba, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 8 149 130,81 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 8 149 130,81 Kč od 16. 8. 2011 do zaplacení, a úroku z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 28 830 Kč od 17. 12. 2013 do 19. 12. 2013, se zamítá.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 13 500 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 16. 8. 2011 domáhal proti žalované zaplacení částky 10 761 109,- Kč s příslušenstvím představující náhradu škody a zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Žalobce tvrdil, že usnesením policie ze dne 21. 12. 2005, č.j.: [REDAKCE] proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestné činy zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákona, zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 alinea 1, odst. 3 tr. zákona a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zákona. Obvinění bylo žalobci sděleno dne 10. 1. 2006. Stížnost podaná prostřednictvím zvoleného obhájce byla zamítnuta usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Novém Jičíně ze dne 20. 2. 2006, č.j.: [REDAKCE] a dne 10. 4. 2006 byla proti žalobci podána obžaloba. Dne 30. 4. 2007 byl Okresním soudem v Novém Jičíně vydán rozsudek č.j.: [REDAKCE] který byl žalobci doručen až dne 17. 10. 2007. Zmíněným rozsudkem byl žalobce uznán vinným spácháním trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákona a trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1 tr. zákona, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání dvou let s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří let, a současně mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce jednatele obchodní společnosti po dobu tří let. Žalobce proti uvedenému rozsudku podal odvolání, které bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2008 a odsuzující rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. 4. 2007 tak nabyl právní moci dne 14. 1. 2008. Žalobce následně podal dovolání, které nejvyšší státní zástupce shledal důvodným, a navrhl zrušení obou napadených rozsudků. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 11. 2008 byla rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2008 a Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. 4. 2007 zrušena, a věc byla vrácena zpět k novému projednání. Dne 17. 8. 2010, kdy byl vyhlášen zprošťující rozsudek z důvodu dle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť předmětné skutky nebyly trestnými činy. Rozsudek nabyl právní moci téhož dne. V rozsudku, který obhájce žalobce obdržel dne 4. 11. 2010, soud mj. konstatoval, že v jednání obžalovaného (tedy zdejšího žalobce), není možné spatřovat ani jinak postížitelný čin.
2. Žalobce dále uvedl, že v důsledku odsouzení žalobce za úmyslnou trestnou činnost Městský úřad [REDAKCE] svým rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008, č.j. [REDAKCE] zrušil živnostenské listy žalobce, neboť u něj došlo ke ztrátě všeobecné podmínky bezúhonnosti. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí nebylo úspěšné, pročež nesměl nadále vykonávat funkci jednatele ve společnosti [REDAKCE] a rovněž ztratil možnost vykonávat podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná na základě živnostenského oprávnění. Žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody a současně trest zákazu činnosti. Oba tresty začaly být vykonávány ve chvíli, kdy rozsudek nabyl právní moci a vykonatelnosti, tj. 14. 1. 2008, až do 5. 1. 2009, kdy bylo doručeno obhájci žalobce usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 11. 2008.

V uvedené době byl žalobce ve výkonu podmíněného trestu odnětí svobody a současně vykonával trest zákazu činnosti, navíc mu byla odňata veškerá živnostenská oprávnění.

3. Žalobce spatřoval nesprávný úřední postup v nepřiměřené délce a průtazích během trestního řízení. V důsledku trestního řízení navíc utrpěla žalobcova pověst a z důvodu neopodstatněného odsuzujícího rozsudku byl nucen ukončit prosperující podnikatelskou činnost. Jelikož žalobce žije v malé vesnici a rozhodnutí o zrušení živnostenských listů bylo vyvěšeno na vývěsce [REDAKCE] žalobce musí pracovat mimo tento region, neboť v jeho okolí je známo, že byl trestně stíhán. Trestním stíháním žalobce trpěla také celá jeho rodina.
4. Žalobce požadoval zadostiučinění za nemateriální újmu způsobenou nepřiměřenou délkou trestního řízení a neodůvodněnými průtahy, a dále za výkon trestu a za nezákonné trestní stíhání celkem 7 000 000 Kč. Žalobce dále požadoval náhradu škody spočívající v nákladech vynaložených na obhajobu (po upřesnění žaloby) v celkové výši 53 995,- Kč. Dále žalobce požadoval náhradu za ztrátu na zisku do konce roku 2010 ve výši 2 193 327,- Kč, náhradu škody za půjčky určené pro již zničené podnikání ve výši 841 808,81,- Kč a částku 60 000,- Kč, která byla vynaložena na reklamu do podnikání, avšak přišla vniveč, neboť podnikání muselo být ukončeno. Celkem se žalobce domáhal zaplacení částky 10 761 109,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 16. 8. 2011 do zaplacení.
5. V podání ze dne 10. 10. 2011 žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku žalobce žádostí ze dne 15. 2. 2011 ve výši 10 149 231,- Kč. Negativní stanovisko žalované ze dne 15. 8. 2011 bylo právní zástupkyní žalobce doručeno dne 22. 8. 2011. Dále žalovaná učinila nesporným, že trestní stíhání žalobce bylo policejním orgánem zahájeno po prověření trestního oznámení učiněného Finančním úřadem v Kopřivnici. Žalovaná poukázala na to, že žalobce se v přípravném řízení o své činnosti nevyjadřoval a až po podání obžaloby se hájil tím, že dotčené stroje a zařízení byly uhrazeny formou zápočtu závazků. Žalovaná konstatovala, že se v posuzovaném řízení vyskytly neodůvodněné průtahy, ale ne v takové míře, jak je prezentuje žalobce, navíc žalobce v průběhu trestního řízení nepodal stížnost k vedení soudu na průtahy. Žalovaná nesporeovala odpovědnostní titul spočívající v tom, že dovolací soud zrušil pravomocná rozhodnutí vydaná v rámci trestního řízení. Žalovaná však sporeovala vznik tvrzené škody a existenci příčinné souvislosti. Žalovaná totiž zaslala právní zástupkyni žalobce přípisem ze dne 22. 3. 2011 žádost o předložení dokladů potvrzujících vznik a výši škody, doplnění seznamu vykonaných právních úkonů, včetně listin svědčících o jejich provedení, dále, aby konkrétně doplnila skutková tvrzení ve vztahu k požadované částce 7 000 000,- Kč a jaká konkrétní újma tvrzeným odpovědnostním titulem měla žalobci vzniknout. Do uplynutí 6 měsíců od podání žádosti však právní zástupkyně žalobce požadované nedoplnila. Žalovaná tak konstatovala, že žalobcem uplatněný nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy není dostatečně podložen. Ohledně provedených úkonů právní služby obhájcem žalovaná sporeovala, že by žalobci vznikla škoda spočívající v uhrazení těchto provedených úkonů, neboť nebyly předloženy doklady o jejich zaplacení. Ohledně ušlého zisku uvedla, že jeho existence nebyla doložena, resp. není dána příčinná souvislost s trestním řízením. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobce požadoval úhradu ušlého zisku, aniž by z celkových příjmů odečetl výdaje. Žalovaná zcela sporeovala i vznik újmy nemajetkové, neboť tu žalobce nijak neprokázal, resp. žalobcem uváděné újmy nejsou v příčinné souvislosti s tvrzeným odpovědnostním titulem.

6. Usnesením ze dne 7. 3. 2012 bylo řízení co do částky 611 878 Kč s příslušenstvím zastaveno, přičemž se jednalo o nárok žalobce na náhradu škody, neboť daný nárok nebyl uplatněn u žalované v rámci předběžného projednání (právní moc dne 29. 3. 2012).
7. V podání ze dne 5. 7. 2012 vzal žalobce svou žalobu zpět co do částky 100,19 Kč s přísl., resp. odstranil zjevnou početní chybu v součtu všech nároků.
8. Podáním doručeným soudu dne 11. 7. 2012 žalobce upřesnil, že požaduje: (i) odškodnění nemateriální újmy ve výši 2 000 000,- Kč za nepřiměřenou délku a průtahy v trestním řízení; (ii) za nezákonné trestní stíhání náhradu nemajetkové újmy ve výši 2 500 000,- Kč; (iii) za nezákonné rozhodnutí o trestu a za jeho výkon náhradu nemajetkové újmy v částce 2 500 000,- Kč; (iv) částku 53 995,- Kč jako náhradu škody za náklady na svou obhajobu; dále (v) částku 2 193 327,- Kč jako náhradu za ušlý zisk do konce roku 2010; (vi) dále částku 841 808,81,- Kč jako náhradu škody vzniklé tím, že si žalobce vzal půjčky určené pro podnikání; a (vii) částku 60 000,- Kč jako náhradu za náklady na reklamu na podnikání.
9. Při jednání konaném dne 3. 4. 2013 soud žalobce vyzval, aby postavil najisto, z jakého titulu požaduje poskytnutí zadostiučinění ve výši 2 500 000,- Kč, tj. zda z důvodu jednotlivých konkrétních průtahů, které se vyskytly v předmětném řízení, či z titulu nepřiměřené délky řízení jako celku. Dále bylo žalobci uloženo, aby doplnil žalobní tvrzení a navrhl důkazy ohledně tvrzené nemajetkové újmy v osobnostní sféře.
10. V podání ze dne 10. 5. 2013 žalobce upřesnil soudu svou žalobu a uvedl, že požaduje částku 2 000 000,- Kč z důvodu nepřiměřené délky řízení jako celku, přičemž od zahájení trestního stíhání do vyřešení celé věci uplynuly 4 roky, 7 měsíců a 7 dní. K nemajetkové újmě z titulu nezákonného rozhodnutí žalobce uvedl, že samotná skutečnost, že byl obviněn a následně dokonce pravomocně odsouzen, je hrubým zásahem do osobnostní sféry. Žalobci byl pravomocně uložen trest, na základě čehož mu byla odebrána živnostenská oprávnění. Řízení před Městským úřadem [redacted] bylo zahájeno usnesením ze dne 12. 5. 2008; při ústním jednání dne 2. 6. 2008 žalobce uvedl, že bylo podáno dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, avšak i přesto bylo vydáno rozhodnutí o zrušení živnostenských oprávnění dne 17. 7. 2008 (doručeno žalobci dne 21. 7. 2008). Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodoval Krajský úřad Zlínského kraje dne 12. 9. 2008. Oznámení o zrušení živnostenských oprávnění bylo na úřední desce vyvěšeno v době od 22. 10. 2008 do 10. 11. 2008. Ihned poté, kdy žalobce obdržel písemné vyhotovení zprošťujícího rozsudku, podal dne 12. 11. 2010 návrh na obnovu řízení, o němž rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje dne 8. 12. 2010. O zachování živnostenských oprávnění bylo rozhodnuto až dne 3. 2. 2011 Městským úřadem [redacted].
11. V podání ze dne 15. 8. 2013 žalobce konkretizoval úkony právní služby, za něž vynaložil náklady a jejichž úhrady se domáhal. Žalobce požadoval náhradu „obhajného“ za zastupování advokátem JUDr. Hamplem ve výši odpovídající částce 1 500 Kč za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty 30 000 Kč, a dále hotové výdaje ve výši 75 Kč za každý úkon. Dále žalobce požadoval cestovné ve výši 628 Kč. Žalobce konkrétně požadoval náhradu škody za následující úkony právní služby:
 - dne 10. 1. 2006 převzetí zastoupení (1 500 Kč + 75 Kč);
 - dne 20. 1. 2006 – porada s klientem od 09:00 do 11:20 hodin – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - dne 20. 1. 2006 – sepis stížnosti proti obvinění – 750,- Kč + 75,- Kč;
 - dne 7. 3. 2006 – účast u výslechu obviněného – 1 500,- Kč + 75,- Kč;

- dne 23. 5. 2006 - účast u hlavního líčení – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - dne 29. 8. 2006 – účast u hlavního líčení – 750,- Kč + 75,- Kč;
 - dne 29. 3. 2007 – účast u hlavního líčení – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - dne 25. 10. 2007 – sepis odvolání – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - dne 14. 1. 2008 – účast u veřejného zasedání (Ostrava) – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - cestovné 628 Kč.
12. Žalobce dále požadoval náhradu „obhajného“ za zastupování advokátkou Mgr. Janou Gavasovou, přičemž za 1 úkon právní služby požadoval částku 2 300 Kč + 300 Kč paušální náhradu nákladů, a to konkrétně za následující úkony právní služby:
- dne 20. 4. 2008 – převzetí zastoupení Mgr. Janou Gavlasovou – 2 300,- Kč + 300,- Kč;
 - dne 20. 4. 2008 – sepis dovolání – 2 300,- Kč + 300,- Kč;
 - dne 4. 8. 2009 – porada s klientem přesahující dvě hodiny – 2 300,- Kč + 300,- Kč;
 - dne 5. 8. 2009 – účast u hlavního líčení – 2 300,- Kč + 300,- Kč;
 - dne 5. 8. 2009 – ztráta času 20 x 0,5 hodina x 3 – 6 000,- Kč;
 - dne 5. 8. 2009 – cestovné [redacted] a zpět ve výši 4 390,- Kč;
 - dne 21. 5. 2010 – sepis vyjádření ke znaleckému posudku – 2 300,- Kč + 300,- Kč;
 - dne 17. 8. 2010 – účast u hlavního líčení – 2 300,- Kč + 300,- Kč;
 - dne 17. 8. 2010 – ztráta času 20 x 0,5 hodiny x 3 – 6 000,- Kč
 - cestovné [redacted] ve výši 4 895 Kč.
13. Dne 27. 9. 2013 se ve věci konalo jednání, během něhož žalovaná sporovala nárok na náhradu škody týkající se inzerce, a to z důvodu absence příčinné souvislosti. Žalovaná uvedla, že žalobce poté, co mu byla odebrána živnostenská oprávnění, tak podnikal v rámci společnosti [redacted] jejímž jednatelem byla manželka žalobce. Předmětem podnikání zmíněné společnosti bylo truhlářství, což odpovídá živnostenskému oprávnění, které žalobce pozbyl. Zmíněná společnost [redacted] vykazovala podnikatelský nárůst, přičemž k 31. 12. 2007 byla ve ztrátě 2 000 Kč, a aktiva společnosti k 30. 12. 2010 činila 629 000 Kč. Společnost [redacted] jejíž název odpovídá jménu a příjmení žalobce, byla zapsána do obchodního rejstříku dne 30. 10. 2008 a žalobce byl zapsán jako její jednatel dne 15. 10. 2010. Dle žalované tedy žalobce začal vykonávat podnikatelskou činnost v rámci zmíněné společnosti od 30. 10. 2008, přičemž daná společnost měla živnostenské oprávnění od 20. 10. 2008. Z uvedeného důvodu tak dle žalované není dána příčinná souvislost mezi trestním řízením žalobce, resp. jeho pravomocným odsouzením, a jeho podnikáním, neboť pouze došlo k transformaci podnikání žalobce. Podnikání žalobce tak fakticky neskončilo, ale pokračovalo, rozvíjelo se a trvá i nadále.
14. Usnesením ze dne 12. 12. 2014 soud vyzval žalobce, aby specifikoval, jakou konkrétní částku z nároku na nemajetkovou újmu z důvodu nezákonného trestního stíhání požaduje za dobu do 9. 1. 2006 do 26. 4. 2006, a jakou částku za dobu od 27. 4. 2006 do konce trestního stíhání. V odůvodnění pak zdejší soud uvedl, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo žalobci doručeno dne 9. 1. 2006, přičemž k rozhodování o újmě ve vztahu k období do 26. 4. 2006 je příslušným krajský soud. V reakci na uvedené žalobce specifikoval, že za dobu od 9. 1. 2006 do 26. 4. 2006 požadoval zadostiučnění ve výši 160 500 Kč, a za období od 27. 4. 2006 do konce trestního stíhání požadoval částku 2 339 500 Kč.

15. Usnesením ze dne 16. 2. 2015 bylo řízení o náhradě nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o zahájení a vedení trestního stíhání žalobce za dobu od 9. 1. 2006 do dne 26. 4. 2006 ve výši 160 500 Kč vyloučeno dle § 112 odst. 2 o.s.ř. k samostatnému řízení, které bylo následně vedeno pod sp. zn. [REDAKCE] (zmíněné usnesení nabylo právní moci dne 7. 3. 2015). Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti. Ten usnesením ze dne 13. 10. 2015 rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci jsou v I. stupni příslušné okresní soudy. Usnesením ze dne 17. 12. 2015 bylo řízení vedené pod sp. zn. [REDAKCE] spojeno zpět ke společnému řízení pod shora uvedenou spisovou značku.
16. Dne 22. 3. 2016 se konalo jednání, během něhož žalovaná uvedla a doložila svým stanoviskem ze dne 11. 12. 2013, že žalobci na „obhajném“ uhradila částku 28 830 Kč. Během jednání dne 22. 3. 2016 byla žalovaná vyzvána dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů, kdy došlo k úhradě zmíněné částky.
17. Dne 18. 4. 2016 žalobce potvrdil, že od žalované obdržel částku 28 830 Kč, a to dne 19. 12. 2012. Žalobce tak vzal svou žalobu částečně zpět s tím, že do data 19. 12. 2012 požadoval příslušenství. Dne 29. 4. 2016 žalovaná souhlasila s částečným zpětvzetím žaloby.
18. Dne 2. 5. 2016 se konalo jednání, během něhož byl vyhlášen částečný rozsudek, kterým bylo uloženo žalované, aby žalobci zaplatila částku 100 000 Kč s příslušenstvím coby nemajetkovou újmu, způsobenou nezákonným vedením trestního stíhání, a ve zbylém rozsahu (2 400 000 Kč) byla žaloba zamítnuta. Dále bylo žalobci přiznáno zadostiučinění za výkon trestu ve výši 20 000 Kč s příslušenstvím a ve zbylém rozsahu (2 480 000 Kč) byla žaloba zamítnuta. Žalobci byla dále přiznána částka 53 750 Kč s příslušenstvím coby zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou trestního řízení, a ve zbylém rozsahu byla žaloba zamítnutá (1 946 250 Kč). Proti zmíněnému rozsudku se žalobce i žalovaná odvolali. Rozsudkem ze dne 6. 3. 2017 Městský soud v Praze částečně změnil napadený rozsudek zdejšího soudu ve výroku V. tak, že se žaloba zamítá co do částky 5 375 Kč s příslušenstvím, a ve zbylém rozsahu byl rozsudek zrušen. Odvolací soud uložil zdejšímu soudu, aby objasnil sporná tvrzení účastníků řízení, vztahující se k nároku žalobce na náhradu újmy za nezákonné trestní stíhání a nezákonné rozhodnutí uložení trestu. Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce dovolání, které bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 5. 2019 odmítnuto.
19. V podání doručeném soudu dne 24. 9. 2019 žalobce konkretizoval, za jaké úkony právní služby požaduje náhradu škody, avšak nereflekoval, že část z nich již byla ze strany žalované v roce 2013 zaplacená. Žalobce dále uvedl, že požaduje mimo jiné náhradu škody za úkon - porada s klientem přesahující 2 hodiny dne 4. 8. 2009, přičemž ve faktuře číslo [REDAKCE] se jedná o chybně označený úkon jako převzetí věci.
20. V podání ze dne 15. 11. 2019 žalovaná uvedla, že žalobce neprokázal existenci újmy ani příčinnou souvislosti ve vztahu k požadovanému ušlému zisku, přičemž především neprokázal, že v období od února 2008 do listopadu 2008 by měl sjednány konkrétní obchody či zakázky, které byly realizovatelné, a které v důsledku trestního stíhání či rozhodnutí soudu o jeho vině neuskutečnil. Naopak dle žalované bylo prokázáno, že žalobce i nadále podnikal prostřednictvím právnické osoby, a sice společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] tedy společností nesoucí jeho jméno a příjmení, kterou zakoupila manželka žalobce. Nově vzniklá společnost [REDAKCE] podnikala ve stejné oblasti a ve stejném předmětu činnosti jako dříve žalobce. Ve vztahu k požadované náhradě škody v podobě půjček úvěrů ve výši 841 808,81 Kč žalovaná uvedla, že nebylo konkretizováno, v čem

tvrzená újma spočívá. Navíc úvěrové smlouvy byly uzavřeny v červnu a červenci roku 2008, tedy v době, kdy žalobce již nemohl na základě pravomocných rozhodnutí soudu podnikat. Žalobce tudíž nemohl uzavřít zmíněné úvěrové smlouvy s vědomím, že je uzavírá pro účely svého podnikání jako fyzické osoby, neboť v době jejich uzavření nemohl tušit, že odsuzující rozsudky budou následně Nejvyšším soudem zrušeny. Ve vztahu k nároku ve výši 60 000 Kč odpovídající nákladům na reklamu žalovaná uvedla, že samotné faktury ani kopie novinové inzerce nemohou dokládat vznik újmy za situace, kdy bylo prokázáno, že žalobce dále podnikal prostřednictvím právnické osoby pod stejným jménem a příjmením, stejně tak jak bylo uvedeno v předmětných reklamách. Dle žalované není tedy prokázána existence újmy.

21. Žalovaná dále ve vztahu k požadovanému „obhajnému“ uvedla, že již poskytla žalobci náhradu škody ve výši 28 830 Kč, což bylo právní zástupkyni žalobce sděleno dne 11. 12. 2013. Žalovaná konkretizovala, že uznala a uhradila žalobci náhradu škody za úkony provedené JUDr. Vladimírem Hamplem dle faktury číslo [REDAKCE] ze dne 9. 4. 2008 ve výši 7 110 Kč. Co se týče nároku na náhradu škody za úkony právní služby poskytnuté advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou, tak žalovaná uznala účelně vynaložené náklady na následující úkony právní služby:
- sepis dovolání dne 20. 4. 2008 ve výši 2 300 Kč + 300 Kč;
 - účast u hlavního líčení dne 5. 8. 2009 (2 300 Kč + 300 Kč);
 - ztráta času ve výši 1 400 Kč (14 x 0,5 hodiny);
 - vyjádření žalobce ke znaleckému posudku ze dne 21. 5. 2010 (2 300 Kč + 300 Kč);
 - účast na hlavním líčení dne 17. 8. 2010 (2 300 Kč + 300 Kč);
 - ztráta času ve výši 1 400 Kč;
 - cestovné právní zástupkyně v souvislosti s její účastí u hlavního líčení dne 5. 8. 2009 a 17. 8. 2010 v celkové výši 8 520 Kč (4 310 Kč + 4 210 Kč).
22. Dne 25. 11. 2019 se ve věci konalo jednání, během něhož vzal žalobce svou žalobu částečně zpět co do částky 200 Kč ve vztahu k úkonu právní služby vykonané Mgr. Gavlasovou při převzetí zastoupení dle faktury číslo [REDAKCE] ze dne 30. 6. 2008. Skutečnost, že žalobce vzal zpět žalobu ve vztahu k tomuto úkonu ve výši 200 Kč včetně příslušenství, žalobce rovněž potvrdil během jednání dne 14. 8. 2020. Žalobce byl dále vyzván dle § 118a odst. 3 o.s.ř. k doložení, že zaplatil za svou obhajobu JUDr. Hamplovi částku 10 000 Kč. Dále byl žalobce vyzván k doložení výše nákladů na cestu svého obhájce k soudu. Žalobce na výzvu soudu reagoval dne 15. 12. 2019, kdy uvedl, že nemá k dispozici technický průkaz vozidla původního obhájce žalobce a dále odůvodnil požadovanou náhradu škody v podobě „obhajného“.
23. Dne 14. 8. 2020 se ve věci konalo další jednání, během něhož byl žalobce vyzván dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ve vztahu k nárokům na náhradu škody spočívající ve škodě, která mu měla vzniknout tím, že si vzal dvě půjčky pro účely svého podnikání v celkové výši 841 808,81 Kč. Dále byl vyzván k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ve vztahu k nároku na náhradu škody ve výši 60 000 Kč odpovídající nákladům na reklamu, která měla přijít vniveč. Rovněž byl žalobce vyzván k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ve vztahu k tvrzenému ušlému zisku.
24. Dne 14. 9. 2020 žalobce k výzvě soudu doplnil svá tvrzení a ve vztahu k ušlému zisku uvedl, že v důsledku nezákonného odsouzení bylo zrušeno jeho živnostenské oprávnění. Zmíněná skutečnost navíc byla obecně známa, a došlo tak k poškození jeho podnikatelské

pověsti. Žalobce zopakoval, že při stanovení výše ušlého zisku počítal s nárůstem zakázek dle posledního období předtím, než musel své podnikání ukončit, a vycházel tak z průměrného měsíčního základu daně za rok 2007, který navýšil o 30 % dle předpokládaného růstu zakázek, a tedy i zisku. Z tohoto pak dovedl částku 81 694,30 Kč jako měsíční zisk, což za celé žalované období odpovídá částce 2 193 327 Kč. Žalobce dále uvedl, že reklamu na své služby zadával vždy na rok dopředu, avšak nepočítal však s tím, že soudy vydají nezákonná rozhodnutí.

25. Dne 27. 11. 2020 se ve věci konalo další jednání, během něhož žalobce postavil najisto, že se domáhá náhrady škody na reklamu pouze za období, kdy nemohl podnikat, nikoli za veškerou reklamu za roky 2006 - 2008, na niž odkazoval ve svém předchozím písemném vyjádření. Dále vzal žalobce částečně zpět svou žalobu co do částky 841 808,81 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, kterou požadoval v souvislosti s půjčkami a úvěry. Skutečnost, že žaloba byla vzata zpět rovněž co do příslušenství, žalobce potvrdil při jednání dne 19. 2. 2021.
26. Dne 15. 12. 2020 pak žalobce upřesnil, za jaké faktury za inzerci se domáhá náhrady škody. Konkrétně se jednalo o následující:

- webové stránky [redacted] – fa. č. 39015/2008 z 17. 9. 2007 na částku 1 535,10 Kč;
- poptávkový systém – fa. č. [redacted] ze dne 28. 5. 2007 na částku 2 142,- Kč (společnost [redacted]);
- webová prezentace – fa. č. [redacted] ze dne 28. 3. 2008 na částku 24 990,- Kč [redacted];
- plošná inzerce v [redacted] – fa. č. [redacted] ze dne 30. 6. 2008 na částku 1 785,- Kč;
- plošná inzerce v [redacted] – fa. č. [redacted] ze dne 30. 7. 2008 na částku 1 785,- Kč;
- plošná inzerce [redacted] – fa. č. [redacted] ze dne 15. 7. 2008 na částku 1 785,- Kč;
- plošná inzerce v [redacted] – fa. č. [redacted] ze dne 19.08.2008 na částku 1 785,- Kč;
- reklama v časopise [redacted] – fa. č. [redacted] ze dne 28. 8. 2008 na částku 1 188,90 Kč ([redacted]);
- plošná inzerce v [redacted] – fa. č. [redacted] ze dne 29. 8. 2008 na částku 1 785,- Kč;
- [redacted] 18. vydání – fa. č. [redacted] ze dne 1. 9. 2008 na částku 2 000,- Kč;
- [redacted] 19. vydání – fa. č. [redacted] ze dne 15. 9. 2008 na částku 2 000,- Kč;
- plošná inzerce [redacted] – fa. č. [redacted] ze dne 16. 9. 2008 na částku 1 785,- Kč.

27. **S ohledem na ne vždy zcela srozumitelná podání žalobce a na množství nároků, písemných podání i jednání, soud pro přehlednost shrnuje, že žalobce se v nadepsaném řízení domáhal následujících nároků (po částečném zpětvzetí a zastavení řízení co do částky 611 878 Kč s přísl. před prvním jednáním – stroj. bod 6 shora):**

- (i) **zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou trestního stíhání ve výši 2 000 000 Kč (o daném nároku již bylo pravomocně**

rozhodnuto částečným rozsudkem, a žalobci bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 48 375 Kč, přičemž bylo přihlédnuto k vyššímu významu řízení pro žalobce a základní částka zadostiučinění tak byla navýšena o 30 %);

- (ii) zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vedením trestního stíhání ve výši 2 500 000 Kč;
- (iii) zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím o uložení trestu, resp. za částečný výkon trestu, ve výši 2 500 000 Kč;
- (iv) náhrady nákladů na obhajobu JUDr. V. Hamplm ve výši 17 110,00 Kč;
- (v) náhrady nákladů na obhajobu Mgr. J. Gavlasovou ve výši 36 885,00 Kč;
- (vi) ušlého zisku do konce roku 2010 ve výši 2 193 327 Kč;
- (vii) náhrady škody za výdaje na reklamu, která přišla „vniveč“ ve výši 60 000 Kč;
- (viii) náhrady škody za půjčky, které si žalobce vzal za účelem podnikání ve výši 841 808,81 Kč,

tj. celkem 10 149 130,81 Kč. Poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení, zůstala předmětem řízení celková částka 8 149 130,81 Kč.

K částečnému zastavení řízení:

- 28. Podle § 96 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) může žalobce (navrhovatel) vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela. Podle odstavce 2 ustanovení, je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví. Podle odst. 3 ustanovení, jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné.
- 29. Jak plyne ze shora uvedeného, žalobce vzal v průběhu řízení svou žalobu opakovaně zpět, a to co do částky 200 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody odpovídající nákladům na obhajobu (tzv. obhajné) ze strany Mgr. Gavlasové (konkrétně ve vztahu k právnímu úkonu převzetí zastoupení). Dále po částečném plnění žalovanou vzal svou žalobu částečně zpět co do částky 7 110 Kč bez přísl. z titulu „obhajného“ ze strany JUDr. Hampla, a 21 720 Kč bez přísl. z titulu „obhajného“ ze strany Mgr. Gavlasové. Nakonec vzal žalobce svou žalobu zpět i co do částky 841 808,81 Kč s přísl. z titulu náhrady škody (půjčky od banky). Vzhledem ke shora uvedeným částečným zpětvzetím žaloby bylo řízení v daném rozsahu zastaveno (srov. výrok I.).

Skutková zjištění:

- 30. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že žalobce byl trestně stíhán a pravomocně odsouzen, přičemž daná rozhodnutí byla následně zrušena a žalobce byl zproštěn obžaloby. Existence odpovědnostního titulu v podobě nezákonného rozhodnutí (tj. nezákonné trestní stíhání žalobce a nezákonné odsouzení, resp. výkon trestu) tedy nebyla mezi stranami sporná.

31. Na základě shodného tvrzení účastníků vzal soud za prokázané, že žalobce uplatnil své nároky u žalované dne 15. 2. 2011, žalovaná své stanovisko vydala dne 15. 8. 2011. Soud tedy konstatuje, že žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem předvídanou § 14 zákona č. 82/1998 Sb., *o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalovaná).
32. Z přípisu žalované ze dne 11. 12. 2013 soud zjistil a má za prokázané, že žalovaná po zahájení řízení částečně plnila žalobci jeho nárok na náhradu škody spočívající v nákladech na obhajobu, a to v celkové výši 28 830 Kč. Žalovaná konkrétně uhradila za náklady za obhajobu ze strany JUDr. Hampla částku 7 110 Kč, a dále z přípisu vyplývá, že za obhajobu ze strany Mgr. Jany Gavlasové byla uhrazena částka 21 720 Kč.
33. Ze schvalovací doložky ze dne 13. 12. 2013 soud zjistil, že žalovaná dne 12. 12. 2013 přiznala žalobci částku 28 830 Kč coby náhradu škody odpovídající „obhajněmu“, a stejně tak bylo uvedené zjištěno z průvodky k prodeji poukázek, kdy adresátem byl žalobce, svrzenky k poštovní poukázce a vyúčtování.
34. Z kopie ústřížku poštovní poukázky soud zjistil, že žalovaná poskytla žalobci plnění ve výši 28 830 Kč dne 16. 12. 2013.
35. Ze spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [redacted] resp. [redacted], vzal soud za prokázané, že trestní oznámení ze dne 29. 9. 2005 bylo podáno od Finančního úřadu v Kopřivnici, usnesení o zahájení trestního stíhání bylo vydáno dne 21. 12. 2005 a žalobce jej převzal dne 9. 1. 2006. Zmíněným usnesením Policie ČR – Správa Severomoravského kraje, služba kriminální policie a vyšetřování, pracoviště Nový Jičín, zahájila trestní stíhání žalobce pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákona, zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zákona; stížnost proti tomuto usnesení byla podána dne 11. 1. 2006, doplněna o odůvodnění dne 20. 1. 2006, usnesením státního zástupce okresního státního zastupitelství ze dne 20. 2. 2006, č.j. [redacted] byla stížnost zamítnuta. Dále se dne 7. 3. 2006 konal výslech obviněného (v tomto řízení žalobce), kdy obviněný využil svého práva a odmítl vypovídat. Obžaloba státního zástupce je datována 7. 4. 2006, k soudu doručena dne 10. 4. 2006, obviněný (zde žalobce) byl obžalován z trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákona a trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zákona. Dne 30. 4. 2007 byl vyhlášen odsuzující rozsudek, jímž byl obžalovaný shledán vinným a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let s odkladem na tři roky. Dále byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce jednatele obchodní společnosti v trvání tří let. Dne 24. 10. 2007 podal žalobce odvolání proti rozsudku. Odvolání bylo Krajským soudem v Ostravě zamítnuto dne 14. 1. 2008, č.j. [redacted] (právní moc dle doložky dne 14. 1. 2008). K Okresnímu soudu v Novém Jičíně doručeno dovolání dne 22. 4. 2008. Dne 20. 11. 2008 se konalo neveřejné zasedání o dovolání, kdy bylo pod sp. zn. [redacted] rozhodnuto o zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2008 a rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. 4. 2007. Dne 5. 8. 2009 se konalo hlavní

líčení. Dne 17. 8. 2010 byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce obžaloby zproštěn dle § 226 písm. b) tr. řádu.

36. Ze spisu Městského úřadu [redacted] a spisu [redacted] vzal soud za prokázané, že na základě pravomocného odsuzujícího rozsudku bylo správním orgánem dne 12. 5. 2008 zahájeno řízení ve věci zrušení živnostenských oprávnění žalobce. Žalobce dne 2. 6. 2008 sdělil, že v jeho trestní věci podal dovolání a požádal o posunutí termínu odebrání živnostenského oprávnění do doby rozhodnutí dovolacího soudu s tím, že by došlo k poškození již nasmlouvaných vztahů. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008 byla živnostenská oprávnění žalobce zrušena, proti čemuž žalobce dne 4. 8. 2008 podal odvolání, které bylo shledáno odvolacím správním orgánem jako nedůvodné (právní moc 30. 9. 2008). Uvedené pak bylo oznámeno v místě bydliště žalobce s žádostí o vyvěšení na úřední desce. Dne 15. 11. 2010 byl žalobcem podán návrh na obnovu řízení poté, co byl obžaloby zproštěn. Usnesením ze dne 8. 12. 2010 bylo řízení obnoveno a usnesením ze dne 3. 2. 2011 (právní moc dne 24. 2. 2011) bylo rozhodnuto o zachování živnostenských oprávnění žalobce.
37. Z výsledku svědkyně K [redacted] V [redacted] manželky žalobce, soud zjistil následující skutečnosti: žalobce byl trestně stíhán a odsouzen, ale již si nevzpomněla, kdy k tomu došlo. V jejich společné domácnosti bydlel syn a dcera. Trestní stíhání mělo vliv na rodinu. V té době byla svědkyně zaměstnaná a zůstala na výživu rodiny sama, neboť žalobce přišel o živnostenské listy zůstal bez příjmů. Zrušení živnostenských oprávnění bylo vyvěšeno na úřední desce obecního úřadu, kde bydlí. Lidé byli zvědaví a zlí, a v okolí vedli řeči, že žalobce udělal něco špatného. Na syna to mělo vliv menší než na dceru, která chodila na základní školu v obci, kde bydleli, a děti se jí na trestní stíhání žalobce ptaly. Na nějakou dobu žalobce přerušil vztahy i se svými známými. Bylo to těžké období i pro jejich partnerský život; rodiče se je snažili podporovat. Žalobce nemohl najít žádnou práci, protože v malém městě nechce nikdo zaměstnat někoho, kdo je stíhán, pročež byl veden v evidenci Úřadu práce. Žalobkyně si pořídila společnost, kterou si žalobce poté od ní po zproštění obžaloby koupil, ale nepamatovala si za jakou cenu, asi 200 000 Kč. Svědkyně si nevzpomněla, zda s žalobcem uzavřela písemnou smlouvu. Svědkyně chtěla, aby to byla rodinná firma, a proto dostala název [redacted]. Když žalobce nesehnal práci, tak do firmy nastoupil jako zaměstnanec, a to v době ještě předtím, než byl zproštěn obžaloby, ale kdy přesně si nepamatovala. V dané společnosti nikdo jiný zaměstnan nebyl. Společnost měla drobné zákazníky. Svědkyně si nevzpomněla na žádné nedodělané zakázky žalobce z doby, kdy podnikal jako fyzická osoba. Svědkyně v letech 2008 až 2010 pracovala jako účetní ve firmě [redacted] což byla společnost jejího otce. Společnosti [redacted] se svědkyně věnovala po odpoledních, večerech a o víkendech. Společnost [redacted] vyráběla doplňky interiérů, k čemuž svědkyně žádné vzdělání nemá. Svědkyně si nevzpomněla, kdo fakticky vykonával činnost, tj. výrobní činnost v uvedené společnosti [redacted]. K rozvaze dané společnosti k 31. 12. 2008 a 31. 12. 2009 svědkyně uvedla, že se neumí vyjádřit k nárůstu tržeb. Svědkyně si nepamatovala ani na žádného většího klienta zmíněné společnosti.
38. Z výpisu živnostenského a obchodního rejstříku [redacted] soud zjistil, že ke dni 30. 10. 2008 bylo na seznam činnosti zapsáno truhlářství, podlahářství. Zmíněná obchodní firma byla zapsána do obchodního rejstříku dne 30. 10. 2008, od 30. 10. 2008 do 15. 10. 2010 byla jednatelkou dané společnosti K [redacted] V [redacted] manželka žalobce, a od 15. 10. 2010 sám žalobce. Dále od 30. 10. 2008 do 15. 10. 2010 byla manželka žalobce 100 % společnicí, přičemž od 15. 10. 2010 měla podíl pouze 50 % a žalobce rovněž 50 %.

39. Z faktury č. [REDAKCE] ze dne 20. 1. 2006 a č. [REDAKCE] ze dne 26. 7. 2006 vystavené JUDr. Vladimírem Hamplem soud zjistil, že byla vystavena za jako zálohová na částku 5 000 Kč vč. DPH.
40. Z faktury č. [REDAKCE] vystavené JUDr. Vladimírem Hamplem dne 9. 4. 2008 soud zjistil, že byla vystavena za odměnu za obhajobu žalobce ve výši 7 110 Kč vč. DPH. Faktura byla vystavena za následující úkony právní služby:
- 10. 1. 2006 – převzetí zastoupení JUDr. Hamplem – 1 500,- Kč + 75,-Kč;
 - 20. 1. 2006 – porada s klientem od 09:00 do 11:20 hodin – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - 20. 1. 2006 – sepis stížnosti do sdělení obvinění – 750,- Kč + 75,- Kč;
 - 7. 3. 2006 – účast u výslechu obviněného – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - 23. 5. 2006 - účast u hlavního líčení – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - 29. 8. 2006 – účast u hlavního líčení – 750,- Kč + 75,- Kč;
 - 29. 3. 2007 – účast u hlavního líčení – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - 25. 10. 2007 – sepis odvolání – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - 14. 1. 2008 – účast u veřejného zasedání (Ostrava) – 1 500,- Kč + 75,- Kč;
 - cestovné dne 14. 1. 2008 ve výši 628 Kč.
41. Z výpisu ze sporožirového účtu vedeného u České spořitelny soud zjistil, že 16. 4. 2008 žalobce provedl platbu ve výši 7 110,-Kč ve prospěch účtu uvedeného na faktuře JUDr. Hampla z 9. 4. 2008, faktura č. [REDAKCE]
42. Z příjmového dokladu soud zjistil, že žalobce zaplatil advokátní kanceláři JUDr. Hampla za fotokopie částku 300 Kč. Z příjmového dokladu však není zřejmé, o jaké fotokopie se mělo jednat, a zda vůbec souvisely s předmětným trestním stíháním žalobce. Soud tedy nemá za prokázané, že by uvedená částka souvisela s trestním stíháním žalobce.
43. Z kopie vkladu hotovosti soud zjistil, že dne 6. 2. 2006 byl proveden vklad v hotovosti ve výši 5 000 Kč ve prospěch bankovního účtu JUDr. Vladimír Hampla. Z dané listiny však není zřejmé, kdo a v jaké souvislosti tento vklad činil. Soud tedy nemá za prokázané, že by vklad provedl žalobce na základě některé ze zálohových faktur ve vztahu k trestnímu stíhání.
44. Soud dále zjistil, že Mgr. Jana Gavlasová vystavila žalobci za poskytnuté právní služby následující faktury:
- č. [REDAKCE] z 30. 6. 2008 znějící na 5 200,-Kč;
 - faktura č. [REDAKCE] znějící na 15 590,-Kč (za převzetí a přípravu dne 4. 8. 2009 – 2 300 Kč + 300 Kč, účast na hlavním líčení dne 5. 8. 2009, cestovné a ztráta času); žalobce tvrdil, že ve faktuře je chybně uvedeno převzetí věci, namísto porady před hlavním líčením, vzhledem k tomu, že k převzetí věci již došlo dříve, soud uvěřil žalobci a považoval daný úkon za poradu před hlavním líčením v rozsahu 1 úkonu právní služby;
 - faktura č. [REDAKCE] z 23. 8. 2010 znějící na 16 095,-Kč,
- tj. celkem 36 885,00 Kč.
45. Z výpisu z účtu Mgr. Jany Gavlasové č. [REDAKCE] ze dne 31. 10. 2008 vedeného u Commerzbank a.s. soud zjistil, že K [REDAKCE] V [REDAKCE] dne 22. 10. 2008 zaplatila částku 5 000 Kč; dne 15. 9. 2009 zaplatila částku 15 600 Kč, dne 7. 9. 2010 byla zaplacená částka

16 095,- Kč. Soud má dále za prokázané, že k bankovnímu účtu č. [REDAKCE] vedeného na K [REDAKCE] V [REDAKCE] měl dispoziční právo též žalobce (*zjištěno z podpisových vzorů*). Soud má tedy za prokázané, že žalobce zaplatil na právních službách Mgr. Gavlasové částku 36 695 Kč.

46. Soud dospěl na základě provedeného dokazování k závěru o skutkovém stavu, který je shodný se shora uvedenými skutkovými zjištěními. Z dalších provedených důkazů (tj. inzerce služeb žalobce a faktury za inzerce, kopie účtenek, usnesení Krajského soudu v Ostravě čj. [REDAKCE] z 27. 5. 2004, přiznání k dani z příjmu žalobce za kalendářní rok 2006, 2007 a 2008, žádost o čerpání úvěru ve výši 150 000,- Kč z 10. 7. 2008, smlouva o provozním úvěru z 10. 7. 2008 a z úvěrové smlouvy ze dne 19. 6. 2008 uzavřené mezi Raiffeisen bank a.s. a žalobcem, přehled faktur za rok 2006, 2007 a 2008, výkaz zisku a ztráty v druhovém členění k 31. 12. 2007 znějící na [REDAKCE] rozvaha k 31. 12. 2008, 31. 12. 2009, 31.12.2010, 31.12.2011 a 31.12.2012 znějící na [REDAKCE] výkaz zisku a ztráty v druhovém členění k 31. 12. 2008, 31.12.2009, 31.12.2010, 31.12.2011 a 31.12.2012 znějící na [REDAKCE] potvrzení Finančního úřadu pro Zlínský kraj o neexistenci daňových nedoplatků žalobce z 15. 4. 2013, zpráva o daňové kontrole Finančního úřadu v Rožnově pod Radhoštěm z 28. 7. 2011, notářský zápis Mgr. Jany Chmelařové sp. zn. [REDAKCE] z 9. 10. 2008, notářský zápis Mgr. Jany Chmelařové z 9. 10. 2008, sp.zn. [REDAKCE] soud nezjistil relevantní skutečnosti pro rozhodnutí věci, pročez se jimi v tomto rozsudku nezabýval z důvodu hospodárnosti. Soud dále neprovedl k důkazu následující důkazní návrhy: výslech daňového poradce [REDAKCE] D [REDAKCE] D [REDAKCE] výslech JUDr. Vladimíra Hampla, advokáta, znalecký posudek, a to pro nadbytečnost a z důvodu hospodárnosti, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn na základě shora uvedených důkazů.

Právní úprava:

47. Podle § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
48. Podle § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
49. Podle § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
50. Dle § 8 odst. 1 zákona platí, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, lze uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
51. Dle § 15 odst. 2 zákona domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

52. Podle § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem.
53. Podle § 31 odst. 1 a 3 zákona náhrada škody zahrnuje náhradu takových nákladů řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu, přičemž náklady na zastoupení jsou součástí nákladů řízení a zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování; výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (tj. vyhláška č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*, dále jen „advokátní tarif“ nebo „AT“).
54. Podle § 31a zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Právní posouzení dané věci:

55. **Jak plyne ze shora uvedeného, žalobce se po částečných zpětvzetích žaloby (srov. výrok I.) a po částečném již pravomocném rozhodnutí soudu nadále domáhal následujících nároků:**
- (i.) **zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vedením trestního stíhání ve výši 2 500 000 Kč;**
 - (ii.) **zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím o uložení trestu, resp. za částečný výkon trestu, ve výši 2 500 000 Kč;**
 - (iii.) **náhrady škody odpovídající nákladům na obhajobu JUDr. V. Hamplm ve výši 10 000 Kč;**
 - (iv.) **náhrady nákladů na obhajobu Mgr. J. Gavlasovou ve výši 14 965 Kč;**
 - (v.) **ušlý zisk za rok 2010 ve výši 2 193 327 Kč;**
 - (vi.) **výdaje na reklamu, která přišla „vniveč“, ve výši 60 000 Kč,**
- tj. celkem částky 7 278 292 Kč.**
56. Soud se nejprve zabýval důvodností uplatněných nároku především z toho pohledu, zda jsou naplněny obecné předpoklady pro vznik nároku žalobce na náhradu škody či nemajetkové újmy.
57. Jak plyne ze shora uvedeného, zákon v obecné rovině rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup (srov. § 5 zákona). Stát přitom za újmu (majetkovou či nemajetkovou) způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím odpovídá objektivně (tj. bez ohledu na zavinění – srov. § 2 zákona) a za současného (kumulativního) splnění tří podmínek: (i) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí či došlo k nesprávnému úřednímu postupu; (ii) poškozenému vznikla škoda či nemajetková újma; a (iii) újma je v příčinné souvislosti s takovým nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, jinými slovy je mezi nimi

dán vztah příčiny a následku (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011).

58. Soud v obecné rovině konstatuje, že nárok na náhradu újmy způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, se (s jistými výjimkami) posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona jako nárok na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 ze dne 31. 3. 2003).
59. Jak uvedeno shora, stát stíhá objektivní odpovědnost. Z toho plyne, že vznik nároku na náhradu újmy není podmíněn prokázáním, že orgány činné v trestním řízení jednaly v rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle kterého osoba, jež byla zproštěna obžaloby, resp. nebyla uznána vinnou ze spáchání trestného činu, má zásadně právo na náhradu škody (či jiné újmy) způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, a to včetně nákladů na obhajobu (srov. § 31 zákona).
60. **Vzhledem k výsledku předmětného trestního řízení soud dospěl k závěru, že je dán odpovědnostní titul spočívající v nezákonném rozhodnutí (tj. nezákonném trestním stíhání), neboť žalobce byl pravomocně zproštěn obžaloby. Existence odpovědnostního titulu ostatně ani nebyla mezi stranami sporná, když žalovaná žalobce sama odškodnila, jakkoli pouze částečně.**

(i.) K zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání

61. Co se týče vzniku nemajetkové újmy z důvodu zahájení a vedení trestního stíhání, nejde o vyvratitelnou domněnku, ale újma z důvodu trestního stíhání musí být prokázána, (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.3.2012, sp.zn. 30 Cdo 2555/2010 či ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Soud tak vychází z toho, že vznik nemajetkové újmy není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak jako intenzitu (případně) újmy odůvodňující peněžité odškodnění, jakkoliv je každé trestní stíhání spojeno vždy s jistým zásahem do osobnostních práv trestně stíhaných osob (srov. náleží Ústavního soudu ČR ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. IV. ÚS 428/05).
62. Soud při stanovení formy a výše zadostiučinění vycházel v souladu s ustálenou judikaturou ze tří základních kritérií: (i) z povahy trestní věci, (ii) z délky trestního řízení a (iii) z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 122/2012 či ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 30 Cdo 611/2016).
63. Povahou trestní věci se myslí zejména závažnost trestného činu, které bylo poškozenému kladeno za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou poškozený trestní řízení vnímá. V daném případě žalobci hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 1 – 8 let, přičemž se jednalo o trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a zkrácení údajů o stavu hospodaření a jmění. Povahu věci soud hodnotí jako spíše méně závažnou, neboť se jednalo o trestný čin hospodářské povahy, což je dle soudu ve společnosti vnímáno méně závažněji, než např. násilná trestná činnost.

64. Co se týče trvání zásahu spočívajícího ve vedení nezákonného trestního stíhání, tak ten trval od 9. 1. 2006 (kdy bylo žalobci doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání) do 29. 9. 2010, kdy bylo trestní stíhání pravomocně skončeno. Z tvrzení účastníků i z trestního spisu soud zjistil, že trestní stíhání žalobce nebylo vedeno vazebně. Ve shora uvedeném částečném rozsudku zdejší soud dospěl k závěru, že předmětné trestní stíhání trvalo nepřiměřeně dlouho, za což byl žalobce odškodněn (srov. bod 18 shora). Z uvedeného důvodu soud při posuzování nároku z titulu nezákonně vedeného trestního stíhání nepřihlížel a nijak nehodnotil jeho délku, neboť by tím došlo k duplicitnímu posouzení, a tudíž i odškodnění za totéž. Soud nicméně vzal v úvahu, že žalobce byl dokonce pravomocně odsouzen, a musel se tak zproštění obžaloby domáhat až u Nejvyššího soudu, což přispívá ke zvýšení nejistoty ohledně výsledku řízení a zhoršuje tak dopady trestního stíhání.
65. Uvedenou úvahu soud opírá o ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR, dle něhož: „[D]omáhá-li se poškozený zároveň nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, a z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1, věta druhá a třetí, OdpŠk), není u druhého uvedeného nároku namístě vycházet z předpokladu vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného (§ 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2800/2009), neboť tato skutečnost bude zohledněna v posouzení prvního z uvedených nároků. Pokud již dříve došlo k odškodnění újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního stíhání, u které bylo v rámci stanovení přiměřeného zadostiučinění zohledněno kritérium významu předmětu řízení pro poškozeného v tom, že šlo o trestní stíhání a z toho důvodu došlo ke zvýšení základní částky odškodnění, je třeba tuto skutečnost ve stejném rozsahu zohlednit i při stanovení přiměřeného zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním, aby nedocházelo ke dvojímu odškodnění téhož. Obdobná korelace přichází do úvahy i při uplatňování obou zde uvedených nároků při posuzování kritéria délky trestního stíhání, jestliže ji lze mít zároveň za nepřiměřenou“ (srov. rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27. 6. 2012, zvyraznění doplněno).
66. Žalobce dále tvrdil dopady nezákonného trestního stíhání do své osobní, rodinné a pracovní sféry, trestní stíhání bylo pro něj stresujícím obdobím, byl odsouzen podmíněně na dva roky s odkladem výkonu na tři roky a byl mu uložen trest zákazu činností spočívající v zákazu činnosti funkce jednatele obchodní společnosti po dobu tří let. Dopady na rodinný život potvrdila manželka žalobce, která vypověděla, že v rodině bylo napětí, známí a přátelé s nimi přerušili kontakty a spolužáci se ve škole ptali jejich dětí na trestní stíhání žalobce. Žalobce dále tvrdil, že trestní stíhání mělo vliv na profesi žalobce a mělo za následek poškození jeho dobré pověsti. Jak ale plyne z výpovědi svědkyně, ta si v době manželova trestního stíhání založila firmu a žalobce v ní zaměstnala. Po zproštění obžaloby žalobce společnost převzal, čímž se podnikání podařilo zachovat (srov. bod 37 shora).
67. Žalobce však vztahoval tvrzené dopady trestního stíhání do profesní sféry zejména k výkonu trestu, nežli k samotnému trestnímu stíhání, neboť po zrušení živnostenského oprávnění nemohl podnikat a v důsledku vyvěšení rozhodnutí na úřední desce byla poškozena jeho pověst. Soud z uvedených důvodů neposuzoval zásahy do profesní sféry v rámci tohoto nároku, ale v rámci nároku na odškodnění za výkon trestu (srov. bod 71 níže). Nadto žalobce tvrdil, že se jeho příjmy za rok 2007 zvýšily oproti předchozímu roku, což by spíše prokazovalo, že samotné trestní stíhání nezasáhlo od profesní sféry žalobce (srov. bod 24 shora).
68. V souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí 30 Cdo 3212/2015 ze dne 16. 5. 2017) se soud pokusil o srovnání s jinými obdobnými případy

odškodnění, avšak nepodařilo se mu dohledat příslušné rozhodnutí. Soud proto pouze orientačně provedl srovnání s odškodněním, jež se dostalo poškozenému v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] kdy poškozenému hrozil trest odnětí svobody 2 - 8 let (obdobně jako v případě žalobce), za spáchání trestného činu týrání svěřené osoby (tj. dle soudu závažnější povaha trestného činu, než v případě žalobce), poškozený byl ve vazbě a trestní stíhání bylo medializováno (na rozdíl od žalobce), a poškozený byl zproštěn až na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu (jako v případě žalobce), zásah spočívající ve vedení trestního stíhání trval po dobu cca 2 let a 5 měsíců (cca o polovinu kratší než u žalobce, avšak jak uvedeno shora, soud nepřihlížel k délce trestního stíhání – srov. bod 64 shora); poškozenému se dostalo zadostiučinění ve výši 14 500,- Kč.

69. Soud dále provedl srovnání s řízením vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] (ve znění rozhodnutí odvolacího soudu sp. zn. [REDAKCE], v němž se poškozenému dostalo zadostiučinění ve výši 30 000 Kč za trestní stíhání trvajícím 14 měsíců (tj. podstatně kratší dobu než v případě žalobce), hrozil mu trest odnětí svobody 2 - 8 let a zákaz činnosti (jako v případě žalobce), za spáchání trestného činu pojišťný podvod (tj. trestný čin hospodářské povahy, jako v případě žalobce), a poškozený tvrdil a prokázal dopady trestního stíhání do své rodinné, profesní i zdravotní sféry (dopady významnější, než tvrdil a prokazoval žalobce).
70. **S přihlédnutím ke shora uvedeným okolnostem a na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že žalobci nemajetková újmu spočívající v zásahu do jeho osobnostní sféry vedením trestního stíhání vznikla, a nadto v takové intenzitě, jež odůvodňuje odškodnění v penězích. Soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že adekvátní zadostiučinění nemajetkové újmy žalobce je 15 000 Kč (srov. výrok II.). Ve zbylém rozsahu (tj. 2 485 000 Kč) soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (srov. výrok III.).**

(ii.) K zadostiučinění za částečný výkon trestu

71. Jak plyne ze shora uvedeného, že žalobce dále požadoval za nemajetkovou újmu způsobenou výkonem trestu ve výši 2 500 000 Kč.
72. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce byl shledán vinným a odsouzen ke dvěma letům trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu trestu v trvání tří let a byl mu uložen trest zákazu činnosti ve výkonu funkce jednatele na dobu tří let. Odsuzující rozsudek nabyl právní moci dne 14. 1. 2008, v novém řízení byl ale žalobce obžaloby zproštěn podle § 226 b) tr. řádu, tedy jednalo se o nezákonný výkon trestu, neboť ke zrušení odsuzujícího rozsudku došlo až na základě využitého mimořádného opravného prostředku (dovolání), tedy v době, kdy byl odsuzující rozsudek zrušen, byl již tento rozsudek v právní moci a v souladu s tím již bylo podle něj postupováno. Ve výkonu trestu byl žalobce ode dne 14. 1. 2008 do vyhlášení usnesení Nejvyššího soudu v Praze ze dne 20. 11. 2008, tedy trest vykonával cca 10 měsíců. Na základě pravomocného odsuzujícího rozhodnutí byla žalobci odebrána živnostenská oprávnění, pročež žalobce musel ukončit podnikání jako OSVČ. Důsledkem uložení trestu bylo vyvěšení oznámení o zrušení živnostenských listů na úřední desce, tedy v okolí bydliště žalobce, a vešlo tak ve známost, že mu byly živnostenské listy zrušeny. Živnostenská oprávnění byla zrušena ke dni 30. 9. 2008.

73. Zároveň z provedeního dokazování vyplynulo, že žalobce pracoval a podílel se tak na podnikání společnosti [redacted] tato obchodní firma byla zapsána do obchodního rejstříku dne 30. 10. 2008 se zapsaným předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a truhlářství, podlahářství, přičemž od 30. 10. 2008 do 15. 10. 2010 byla jednatelkou dané společnosti K [redacted] V [redacted] manželka žalobce, a od 15. 10. 2010 sám žalobce. Dále od 30. 10. 2008 do 15. 10. 2010 byla manželka žalobce 100 % společníci, přičemž od 15. 10. 2010 měla podíl pouze 50 % a žalobce rovněž 50 %. Z výslechu svědkyně, manželky žalobce pak vyplynulo, že si nevzpomněla na významnější skutečnosti ani např. zákazníka společnosti [redacted] za období, kdy byla jednatelkou dané společnosti a kdy zároveň pracovala pro jinou společnost. Soud tedy neuvěřil, že by danou společnost řídila svědkyně, přičemž s ohledem na zapojení žalobce do činnosti společnosti, její obchodní firmu nesoucí jméno žalobce a na časovou souvislost s jeho pravomocným odsouzením, se dle soudu jeví jako velmi pravděpodobné, že to byl právě žalobce, který zmíněnou společnost fakticky řídil.
74. Lze tedy uzavřít, že se u žalobce jednalo o nezákonný výkon trestu na základě pravomocného odsouzení, přičemž žalobcem zdůrazněným důsledkem byla ztráta živnostenského oprávnění. Tento dopad však fakticky dle soudu mohl trvat pouze po dobu 1 měsíce, a sice od zrušení živnosti dne 30. 9. 2008 do 30. 10. 2008, kdy dle údajů v obchodním rejstříku začala podnikat shora uvedená společnost ve stejném oboru jako předtím žalobce, a žalobce pro danou společnost pracoval. Z uvedeného důvodu soud neuvěřil tvrzení žalobce, že ztráta živnostenských oprávnění měla také za následek výpadek příjmu domácnosti žalobce a další dopady v tvrzené intenzitě.
75. **S přihlédnutím ke shora uvedenému soud shledal jako dostatečné odškodnění ve výši 10 000,- Kč (srov. výrok II.). a v částce 2 490 000,- Kč žalobu zamítl (srov. výrok III.).**
76. S ohledem na velmi specifické skutkové okolnosti se soudu nepodařilo dohledat odpovídající srovnání s jinými případy, avšak považuje poskytnuté zadostiučinění za spravedlivé i ve světle shora uvedených srovnávacích případů (srov. body 68 – 69).

(iii.) Náhrada nákladů na obhajobu JUDr. V. Hamplm

77. Žalobce požadoval náhradu škody odpovídající nákladům vynaloženým na obhajobu v předmětném trestním stíhání JUDr. V. Hamplm, a to v celkové výši (po částečném zpětvzetí co do částky 7 100 Kč) 10 000 Kč;
78. Zákon blíže nedefinuje pojem škody ani v obecné rovině neupravuje rozsah její náhrady. V této otázce je tudíž třeba vycházet z občanského zákoníku. Podle § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., *občanský zákoník*, v platném znění, platí, že není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. do 1. 1. 2014), dosavadními právními předpisy.
79. Podle § 442 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., *občanský zákoník*, se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škodou je přitom míněna majetková újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu), je objektivně vyjádřitelná v penězích a je tedy napravitelná poskytnutím

- majetkového plnění, především peněz. Skutečnou škodou se rozumí majetková újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí. Ušlý zisk představuje ušlý majetkový prospěch spočívající v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nastala škodná událost - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2004 ze dne 18. 8. 2005 či sp. zn. 25 Cdo 1404/2004 ze dne 4. 11. 2004).
80. Dle zmíněného ustanovení tedy platilo, že se hradí skutečná škoda, tj. aplikováno na daný případ, škoda ve výši „obhajného“ skutečně zaplaceného žalobcem, přičemž existence dluhu dle aplikovatelné právní úpravy nepředstavovala škodu. Jinými slovy, ke vzniku škodu (tj. snížení majetku) na straně žalobce je nezbytné, aby bylo prokázáno, že žalobce ze svého majetku zaplatil požadované prostředky na svou obhajobu.
81. Uvedený závěr potvrzuje též konstantní judikatura Nejvyššího soudu, dle něhož: „[d]okud dlužník nezaplatil dlužnou částku svému věřiteli, nemůže úspěšně uplatnit nárok na její náhradu z titulu odpovědnosti třetí osoby za škodu, neboť škoda mu zatím nevznikla; samotná existence pohledávky věřitele vůči dlužníku ani soudní rozhodnutí o povinnosti dlužníka zaplatit dluh není totiž skutečnou škodou ani ušlým ziskem [...] škoda vzniká až v okamžiku, kdy poškozený dluh uhradí. Až v tomto okamžiku může poškozený úspěšně uplatnit nárok na náhradu škody“ (zvýraznění doplněno, srov. rozhodnutí ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. 30 Cdo 421/2015 či např. rozsudek ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 25 Cdo 986/2001).
82. Žalobce původně požadoval zaplacení částky 17 110 Kč za obhajobu JUDr. V. Hamplem. Z provedeného dokazování vyplynulo, že JUDr. Hampl vystavil žalobci několik faktur, avšak soud má za prokázané, že žalobce JUDr. Hamplovi zaplatil pouze částku 7 110 Kč. Uvedenou částku však již žalovaná uhradila a řízení bylo v daném rozsahu v návaznosti na zpětvzetí zastaveno (srov. výrok I.). Žalobce přitom ani přes výzvu soudu dle § 118a o.s.ř. nedoložil, že by on sám JUDr. Hamplovi zaplatil zbývající částku 10 000 Kč. Žalobce tedy v daném rozsahu neunesl břemeno důkazní.
83. **S ohledem na to, že pouhá existence dluhu žalobce vůči jeho obhájci (např. na základě vystavené faktury) nemohla založit odpovědnost žalované coby třetí osoby za škodu (která tak ani nevznikla, resp. nebyla prokázána), soudu nezbylo než dospět k závěru, že žalobní nárok na náhradu škody odpovídající „obhajnému“ ve výši 10 000 Kč není po právu. Tvrzená škoda totiž žalobci nevznikla, resp. její existence nebyla prokázána. Z uvedených důvodů soud žalobu v dané části, tj. 10 000 Kč zamítl (srov. výrok III. tohoto rozsudku).**
- (iv.) Náhrada nákladů na obhajobu Mgr. J. Gavlasovou*
84. Žalobce dále požadoval náhradu škody odpovídající nákladům vynaloženým na obhajobu v předmětném trestním stíhání Mgr. J. Gavlasovou. Žalobce se původně domáhal zaplacení částky 36 885,00 Kč. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce celou žalovanou částku Mgr. Gavlasové zaplatil. Žalovaná v průběhu řízení částečně žalobci škodu ve výši 21 720 Kč nahradila a řízení bylo v daném rozsahu (a dále v částce 200 Kč s přísl.) v návaznosti na zpětvzetí zastaveno (srov. výrok I.). Mezi stranami nebylo sporu o tom, že výše odměny dle AT za jeden úkon právní služby činí 2 300 Kč + paušální náhrada nákladů ve výši 300 Kč.

85. Nadále (po částečném plnění ze strany žalované – srov. bod 21 shora) tak byly předmětem řízení následující úkony právní služby v celkové výši 14 965 Kč:
- 20. 4. 2008 – převzetí zastoupení Mgr. Janou Gavlasovou – 2 300,- Kč + 300,- Kč minus 200 Kč (ve vztahu k danému úkonu byla žaloba vzata zpět co do částky 200 Kč);
 - 4. 8. 2009 – porada s klientem – 2 300,- Kč + 300,- Kč;
 - 5. 8. 2009 – ztráta času – 4 600,- Kč;
 - 5. 8. 2009 – cestovné [redacted] a zpět ve výši 80,- Kč;
 - 17. 8. 2010 – ztráta času - 4 600,- Kč;
 - 17. 8. 2010 - cestovné [redacted] – 685 Kč.
86. Soud na základě provedeného dokazování přiznal žalobci náhradu škody za následující úkony:
- 20. 4. 2008 – převzetí zastoupení Mgr. Janou Gavlasovou ve výši 2 400 Kč. Soud tento nárok přiznal, neboť změna obhájce obviněného v průběhu trestního řízení je jeho právo, přičemž nelze očekávat, že nový obhájce bude s dosavadním průběhem řízení seznámen. Dle soudu je tedy daný úkon právní služby účelný.
 - 4. 8. 2009 – porada s klientem před hlavním líčením dne 5. 8. 2009 ve výši 2 600 Kč.
87. Co se týče cestovného, tak soud nejprve uvádí, že žalobci v obecné rovině náleží náhrada škody odpovídající nákladům na cestu jeho obhájce k jednáním soudu, a to dle § 13 AT. Náhrada za promeškaný čas je pak upravena v § 14 odst. 1 písm. a) AT, dle něhož platí, že advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Dle odst. 3 citovaného ustanovení pak platí, že není-li dohodnuto jinak, náhrada činí 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu.
88. Z provedeného dokazování v daném ohledu vyplynulo, že dne 5. 8. 2009 a 17. 8. 2010 se konalo hlavní líčení u Okresního soudu v Novém Jičíně. Soud dle údajů z Google Maps zjistil, že 1 cesta na trase [redacted] – Nový Jičín trvá přibližně 3,5 hod. (tj. cca 7 hod. za cestu tam a zpět), čemuž odpovídá náhrada za promeškaný čas za 14 půlhodiny, tj. $14 * 100 = 1\,400,- \text{ Kč} * 2$ hlavní líčení, tj. 2 800 Kč.
89. Jelikož uvedenou částku žalovaná již žalobci poskytla, soud uvedený nárok ve zbylém rozsahu (tj. $2 * 4\,600 \text{ Kč}$) zamítl, neboť není oprávněný. Soud totiž neshledal, že by byly dány objektivní důvody pro trojnásobné navýšení ztráty času proto, že obhájkyň žalobce cestovala do místa bydliště žalobce den před hlavním líčením, a teprve odtud do místa konání hlavního líčení. Takovým důvodem nemůže být dle soudu ani porada s klientem, neboť ta mohla s ohledem na vzdálenost proběhnout např. telefonicky. Nadto úkon porada s klientem byl přiznán. Soud tedy neshledal, že by navýšení ztráty času bylo důvodné.
90. Žalobci dále ve smyslu § 13 advokátního tarifu náleží náhrada nákladů na cestu jeho obhájkyň, a to k hlavnímu líčení dne 5. 8. 2009 a 17. 8. 2010. Obhájkyň žalobce použila k dopravě osobní automobil [redacted] s kombinovanou spotřebou benzínu 95 ve výši 6,9 l /100 km (dle normy EU 2004/3), což žalobce doložil kopií technického průkazu [redacted]. Soud z údajů dle Google Maps zjistil, že 1 cesta na trase [redacted] – Nový Jičín a zpět odpovídá cca 720 km ($2 * 360 \text{ km}$).

91. Výše nákladů na cestu k hlavnímu líčení 5. 8. 2009 byla vypočtena dle § 157 odst. 4 a dle § 158 zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve spojení s § 1 vyhlášky č. 451/2008 Sb., *o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad*, dle níž v roce 2009 sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel činila 3,90 Kč/km, tj. 2 808 Kč (3,90 Kč * 720 km). Průměrná cena 1 l benzínu 95 činila 26,80 Kč. Náklady na palivo tak odpovídají 49,68 l (což odpovídá trase 720 km) x 26,80 Kč = 1 331,42 Kč. Celkem tak žalobci náleží částka 4 139,42 Kč. Soud vzal v úvahu, že žalovaná již za danou cestu zaplatila částku 4 310 Kč, tedy více, než by mu přiznal soud. Proto byla žaloba v požadovaném doplatku (80 Kč) zamítnuta (srov. výrok III.).
92. Výše nákladů na cestu k hlavnímu líčení 17. 8. 2010 byla vypočtena dle § 157 odst. 4 a dle § 158 zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve spojení s § 1 vyhlášky č. 462/2009 Sb., *o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad*, dle níž v roce 2010 sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel činila 3,90 Kč/km, tj. 2 808 Kč (3,90 Kč * 720 km). Průměrná cena 1 l benzínu 95 činila 28,70 Kč. Náklady na palivo tak odpovídají 49,68 l (což odpovídá trase 720 km) x 28,70 Kč = 1 425,82 Kč. Celkem tak žalobci náleží částka 4 233,82 Kč. Soud vzal v úvahu, že žalovaná již za danou cestu zaplatila částku 4 210 Kč. Soud tedy žalobci přiznal rozdíl v uvedených částkách, tj. 23,82 Kč (srov. výrok II.) a ve zbylém rozsahu požadovaného doplatku (tj. 661,18 Kč) žalobu zamítl (srov. výrok III.).
93. **S přihlédnutím ke shora uvedenému tedy soud rekapituluje, že přiznal žalobci náhradu škody odpovídající „obhajnému“ (Mgr. Gavlasová) v celkové výši 5 023,82 Kč (srov. výrok II.) a žalobu co do částky 9 941,18 Kč zamítl jako neoprávněnou (srov. výrok III.).**
- (v.) Ušlý zisk do konce roku 2010 ve výši 2 193 327 Kč
94. Žalobce se dále domáhal ušlého zisku za dobu, od kdy nemohl podnikat kvůli zrušení živnostenských oprávnění (tj. 30. 9. 2008) do konce roku 2010 ve výši 2 193 327 Kč.
95. Jak uvedeno shora (srov. bod 79), ušlý zisk představuje ušlý majetkový prospěch spočívající v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nenastala škodná událost - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2004 ze dne 18. 8. 2005 či sp. zn. 25 Cdo 1404/2004 ze dne 4. 11. 2004).
96. Též již bylo uvedeno, že z provedeného dokazování vyplynulo, že po zrušení živnostenských oprávnění ke dni 30. 9. 2008 žalobce pracoval a podílel se tak na podnikání společnosti [REDAKCE], tedy společnosti nesoucího jeho jméno, přičemž zmíněná obchodní firma byla zapsána dne 30. 10. 2008, se zapsaným předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a truhlářství, podlahářství. Od 30. 10. 2008 do 15. 10. 2010 byla jednatelkou dané společnosti K [REDAKCE] V [REDAKCE] manželka žalobce, a od 15. 10. 2010 sám žalobce. Dále od 30. 10. 2008 do 15. 10. 2010 byla manželka žalobce 100 % společnicí a od 15. 10. 2010 měla podíl pouze 50 % a žalobce rovněž 50 %. Žalobce se dle vyjádření svědkyně ve zmíněné společnosti angažoval a pracoval (zřejmě na základě dohody o provedení práce). Jak uvedeno shora, svědkyně, byť byla jednatelkou společnosti a měla na starosti zakázky

a účetnictví, nebyla schopna uvést jediného obchodního partnera a nebyla schopna sdělit více detailů o fungování dané společnosti.

97. Dle soudu tedy žalobce i nadále po svém pravomocném odsouzení vykonával *de facto* stejnou výdělečnou činnost jako před svým pravomocným odsouzením a zrušením živnostenských oprávnění. Jediným rozdílem byla skutečnost, že takto pracoval prostřednictvím společnosti nesoucí jeho jméno, namísto živnostenského podnikání.
98. Žalobce byl v dané souvislosti soudem vyzván dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů, resp. aby konkretizoval tvrzený ušlý zisk v kontextu, že prokazatelně pracoval v rámci zmíněné firmy nesoucí jeho jména a příjmení. Žalobce však setrval na svých dosavadních tvrzeních, že mu ušel zisk ve výši zjištěné dle svých předchozích daňových přiznání, aniž by tvrdil, zda měl v rozhodné době sjednány konkrétní obchody či zakázky, které byly realizovatelné a které v důsledku trestního řízení či rozhodnutí soudů neuskutečnil. Žalobce pouze vycházel z předpokladu objemu zakázek a dokonce předpokládal 30% nárůst oproti roku 2007, aniž byl však tvrdil či prokazoval konkrétní okolnosti. Žalobce rovněž nijak nerefletoval příjem, který měl ze své pracovní činnosti v rámci zmíněné společnosti.
99. S ohledem na uvedené tak soud dospěl k závěru, že žalobce neunesl břemeno tvrzení ani důkazní ve vztahu k tvrzenému ušlému zisku. Dle soudu totiž nebylo prokázáno, že s ohledem na pokračující pracovní činnosti žalobce v rámci zmíněné společnosti mu vůbec nějaký zisk ušel, příp. v jaké výši, a že by k tomu došlo v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním. Soud tedy z uvedeného důvodu žalobu v daném rozsahu zamítl (výrok III.).

(vi.) Výdaje na reklamu, která přišla „vniveč“, ve výši 60 000 Kč

100. Žalobce tvrdil, že objednával reklamu, resp. inzerci na své služby na rok předem a nemohl předpokládat vydání nezákonného rozhodnutí, v jehož důsledku musel přestat podnikat. Žalobcem dříve objednaná reklama tedy měla přijít vniveč, neboť žalobce nemohl podnikat. Žalobce konkrétně požadoval náhradu škody za webové stránky, poptávkový systém, webovou prezentaci a dále za reklamu od 30. 6. 2008 do konce roku 2008 celkovou částku 60 000 Kč.
101. Soud ve vztahu k danému nároku dospěl k závěru o absenci příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím (tj. vedením trestního stíhání, resp. odsouzením) a vznikem tvrzené škody. Žalobce se totiž sám svobodně rozhodl objednat inzerci svých služeb, a jejich úhrada (tj. snížení majetku žalobce) tedy nijak nesouvisí s trestním stíháním či jeho odsouzením. Jedinou příčinou snížení majetku žalobce je tak vlastní rozhodnutí žalobce.
102. Především pak žalobce (ani přes výzvu soudu) nekonkretizoval, jak konkrétně měla objednaná reklama služeb žalobce přijít vniveč. Z provedeného dokazování naproti tomu vyplynulo, že žalobce i po svém pravomocném odsouzení pracoval ve společnosti [REDAKCE] společnosti nesoucí jeho jméno a příjmení, a se stejným předmětem činnosti, jakou předtím vykonával sám žalobce na základě živnostenského oprávnění. Soudu tedy není zřejmé, jak mohla reklama nesoucí jméno žalobce s odkazem na nabízené služby v oblasti podlahářství a truhlářství přijít vniveč, když na stejném trhu fungovala společnost se stejným názvem a stejnou činností, pro níž žalobce pracoval. Soud tedy nemá za prokázané, že by reklama jakkoli přišla „vniveč“, jak tvrdí žalobce, a tudíž není zřejmá

ani existence škody či její výše. S ohledem na uvedené soud žalobu v daném rozsahu zamítl (výrok III.).

103. Pouze pro úplnost soud uvádí, že nebylo prokázáno, že by všechny vystavené faktury za reklamu žalobce skutečně zaplatil a že by tak skutečně škoda vznikla. Avšak s ohledem na shora uvedené závěry soud pro nadbytečnost a z důvodu hospodárnosti již žalobce nevyzval dle § 118a odst. 3 o.s.ř. k doložení této skutečnosti.

K úrokům z prodlení:

104. Co se týče výše žalobou požadovaného příslušenství, úroky z prodlení byly požadovány od (správného) data 16. 8. 2011.
105. Jak uvedeno shora, dle § 15 zákona platí, že přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku, přičemž poškozený se může domáhat se náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody či jiné újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu (tj. v dané věci žalované). Teprve ode dne následujícího po uplynutí zmíněné lhůty jej tedy stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2060/2001 ze dne 24. 4. 2003, či sp. zn. 30 Cdo 2779/2012 ze dne 12. 6. 2013).
106. Uplatněním je pak okamžik doručení žádosti žalobce o náhradu újmy žalované, tj. v daném případě dne 15. 2. 2011. Lhůta 6 měsíců by tak žalované uplynula dne 15. 8. 2011 (pondělí). Žalovaná se tak dostala do prodlení marným uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku dne 16. 8. 2011 a od tohoto dne (včetně) ji tudíž stíhala povinnost zaplatit příslušenství pohledávky. Soud proto rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci úroky z prodlení jednak z částky 28 830 Kč, kterou žalovaná sama zaplatila (avšak po uplynutí shora uvedené lhůty) a dále z částky, kterou přiznal soud (srov. výrok II. tohoto rozsudku). Zákonné úroky z prodlení byly přiznány v souladu s § 1970 o.z. ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.. Soud naproti tomu zamítl požadavek žalobce na zaplacení úroků z prodlení z částky 28 830 Kč do 17. 12. 2013 – 19. 12. 2013, neboť bylo prokázáno, že žalovaná plnila již 16. 12. 2013 (srov. výrok III. tohoto rozsudku).

K nákladům řízení:

107. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 2 ve spojení s odst. 3 o.s.ř., dle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě vyslovit, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo, přičemž i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Dále soud postupoval dle § 146 odst. 2 o.s.ř., dle něhož platí, že pokud některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).

108. Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu platí, že při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení na základě úvahy, že v případě objektivní kumulace nároků na zadostiučinění za nemajetkovou újmu a majetkovou škodu je při určování úspěchu či neúspěchu účastníka třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)* - (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1435/2015 ze dne 20. 12. 2016).
109. Odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona (č. 82/1998 Sb.), se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu (srov. usnesení ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), tj. tarifní hodnota činí 50 000,- Kč. Naproti tomu tarifní hodnota nároku na peněžité plnění z titulu majetkové škody vychází z výše tohoto plnění bez uplatněného příslušenství (§ 8 odst. 1 advokátního tarifu).
110. Aplikováno na projednávanou věc, v níž uplatněné nároky spojil žalobce ke společnému projednání již v podané žalobě, to (ve světle shora uvedené judikatury Nejvyššího soudu) znamená, že se za tarifní hodnotu považuje částka 3 911 008,81 Kč (odpovídající částce 3 * 50 000 Kč + 17 110 Kč + 36 885 Kč + 2 805 205 Kč + 60 000 Kč + 841 808,81 Kč).
111. Jelikož o třech nárocích na odškodnění nemateriální újmy bylo rozhodováno na základě úvahy soudu a zadostiučinění bylo žalobci přiznáno ze všech tří titulů, byť nikoli v celé požadované výši (tj. nepřiměřená délka trestního řízení, nezákonné trestní stíhání a výkon trestu), je nutné na žalobce v této části pohlížet jako na zcela úspěšného, tj. co do částky celkem 150 000 Kč.
112. Žalobce byl dále úspěšný co do částky 7 110,00 Kč odpovídající „obhajnému“ za JUDr. Hampla a neúspěšný co do částky 10 000 Kč; úspěšný co do částky 26 743,82 Kč odpovídající „obhajnému“ za Mgr. Gavlasovou a neúspěšný co do částky 10 141,18 Kč. Žalobce byl dále neúspěšný co do částky 2 805 205 Kč z titulu ušlého zisku, částky 60 000 Kč odpovídající nákladům na reklamu a co do částky 841 808,81 Kč za škody vzniklou v souvislosti s úvěry. Celkem tak byl žalobce úspěšný co do částky 183 853,82 Kč a neúspěšný co do částky 3 727 154,99 Kč. Žalobce tak byl úspěšný pouze co do cca 4,7 %, naproti tomu žalovaná v rozsahu cca 95,3 %.
113. Dle soudu tak byl neúspěch žalované zcela nepatrný, pročež jí přiznal náhradu nákladů řízení. Tyto náklady sestávají z nákladů řízení uplatněných v souladu s § 151 odst. 3 o. s. ř. za použití vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., dle které účastníkovi řízení, jenž nebyl zastoupen zástupcem podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a nedoložil výši hotových výdajů, náleží částka 300 Kč za každý úkon.
114. V daném případy bylo vykonáno 45 úkonů, a to následující: vyjádření k žalobě dne 10. 10. 2011, dne 31. 3. 2016, dne 29. 4. 2016, 8. 8. 2016, 15. 11. 2019, 17. 2. 2021 a 1. 3. 2021 (soud nepřiznal náklady za závěrečný návrh ze dne 20. 11. 2014). Dále účast na celkem 19 jednáních soudu dne 3. 4. 2013, 18. 6. 2013, 27. 9. 2013, 7. 2. 2014, 28. 3. 2014, 16. 5. 2013, 8. 7. 2014, 7. 10. 2014, 25. 11. 2014, 28. 11. 2014, 22. 3. 2016, 22. 4. 2016,

2. 5. 2016, 27. 8. 2019, 25. 11. 2019, 14. 8. 2020, 27. 11. 2020, 19. 2. 2021, 12. 3. 2021 a 19krát příprava k jednání, tj. celkem 13 500 Kč (srov. výrok IV.).

Ke lhůtě k plnění:

115. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí. V nákladovém výroku byla lhůta pro žalobce stanovena shodně, neboť je dle soudu spravedlivé, aby oba účastníci měli v dané věci shodné povinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se oprávněný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí.

Praha dne 12. března 2021

JUDr. Daniela Břízová Ratajová, LL.M., v.r.
soudkyně